



Nummer 14

15. Juli 1910

59. Aargang

Kvindens Mission i Kirken.

Af Oluf S. Anderjen.

Kvindens Mission i Guds Riges Tjeneste kan aldrig tilfulde vurderes. Selv Edens Have, prydet ved Skaberens egen Kunstnerhaand, blev kun en ensom og utilfredsstillende Teverden, hvor de bevingede Sangeres søde Musik fyldte Øret, men ikke Hjertet, og hvor Floras og Faunas rige Aroma og himmelrene Dust ikke kunde mætte Sjælen med det lønlige Ukjendte, den higede efter, indtil han, som først satte Adam deri, ledte Kvinden hen til ham, vækkede ham af hans Slummer og lod ham i Evas milde Dine se „den Hjælp, som kunde være hos ham“. Først da blev Haven det for ham, som Skaberens havde bestemt; men for ikke.

Bibelens Kvinder ere det højeste Ideal af den menneskelige Natur, Superlativet for Malerens Pensel, Poesiens Ynde og Musikens mest fuldendte Rytmer, og da Guds egen Søn i Kjød og Blod forsvogte Menneskebarnets triste og veglende Stjæbne, blev Kvinden hans bedste og kjæreste Selskab fra Buggen til Graven. Da han spæd og hjælpeløs efterstræbtes af den mistænksomme og grusomme Herodes, blev Marie, hans Moder, hans mest trofaste Livvagt ind i Ægypten, og da han 12 Aar gammel forglemte sig selv i Templet blandt de Vise og Beundrede, var det hendes Hjerte, som angstedes, indtil hun efter tre Dages Søgen fandt ham. Som vogen Mand fandt han den elskværdige Familie, Søstrene Martha og Marie med deres Broder Lazarus, i den

lille fredelige By Bethanien paa den østlige Skraaning af Oliebjerget, hvor han saa gjerne dvælede under sine Vandringer i Judæa. Hans Familiaritet med disse elskværdige Sjæle har givet Aarsag til mange Formodninger og Historikeres Kommentar.

Det var Kvinderne, som vare de Sidste ved Korset og bleve der de dybtførgende Vidner til hans Død, og det var ogsaa Kvinderne, som vare de Første ved Graven „aarle om Morgenens“ for at salve det lemlæstede Legeme, ligesom Kvinden blev den Første, til hvem hans Læber talede, da han som Dødens Overvinder viste sig i sit opstandne Legeme.

I den første kristne Kirke stode Kvinderne Side om Side med Martyrerne, og med himmelsk Heltmod og med uroffelig Tro og Hengivenhed til Gud lode de sig sønderrive af vilde Dyr eller gave paa anden Maade deres Liv for Sandhedens store, men forhadte Sag til Barbarenes store Fryd og blodtørstige Nydelse.

Men ogsaa i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige findes der hos Kvinden de samme Dyder og Karaktertræt som i Bibelens Tid, ja, endog mere fremtrædende. Hvilken mægtig Rolle har hun ikke udført i Kirkens Fremkomst og Udvikling i de skandinaviske Lande i de forløbne 60 Aar! Hvad have vi ikke udført ved hendes Hjælp? Hvad kunde vi have udført hende foruden?

Muhammed sagde om sin Hustru Cadijah: „Jeg vurderer hende som en af de fire fuldkomne Kvinder paa Jorden: Mirjam, Mose Søster, Maria, Jesu Moder, og Fatima, min højstelskede Datter.“

Da den blændende skønne Ahesaha, der senere blev hans Hustru, mildt bebrejdede ham hans overdrevne Hengivenhed for den afdøde Cadijah og spurgte: „Var hun da ikke gammel og rynket, og har du ikke i mig faaet en bedre i hendes Sted?“ svarede han med heftig Barme: „Bed Gud, hun var gammel og rynket, men bedre end hende kan Ingen blive; thi hun troede paa mig og satte sin Lid til mig, naar alle Andre mis-kjendte og foragtede mig. Hun afhjalp mine Fornødenheder, da jeg var fattig, og trofast stod hun ved min Side i mine Trængselsdage og øste Trøstens søde og kvægende Balsam i mit sønderlidte og syge Hjerte. Altid pegebe hun opad mod Himmelen og indad hos selv.“

Den selsomme Pris kunne vi med fuld Ret tillægge „Mormon“-Kvinderne i denne Uddeling. Herren har oprejst mange af dem i den skandinaviske Mission i de tre nordiske Lande, hvis Navne ville lyse som flammende Guld paa Historiens Bautaften, og hvis manende Liv og Exempel vil lyse viden om til usødte Slægter. Trofaste, selvopofrende og gudhengivne have de ofte taget en vankelmødig Husbond ved Haanden og med hellig Patriotisme mandet ham op til at sprænge Traditionens stærke Lænke og bevæget ham til at modtage Sandhedens frelsende Principper. Ved Flid og Bindstibeligbed har hun beredt Vejen til Udfrielse

fra Babylon og i Zion hjulpet til med at lægge Grundvolden til et uafhængigt og velsignet Hjem.

Hvor mange ere ikke de, som i Emigrationens første Dage med Haandfarrer og med Dretog heroist gennemgik lange og besværlige Marcher over de vejløse Vidder, de rivende Strømme og gennem trange, farefulde Bjergpas for omsider at naa — ikke et Hjem — men en Plet, hvor de med Tiden haabede at kunne bygge et saadant. Hvor mange Forsagelser! Hvor mange Savn og hvor mange — ja hvor mange — ømme Længsler maatte de ikke gennemgaa, inden de kunde forskaffe sig de højst nødvendige Bekvemmeligheder! Mange af dem havde maaste forladt et godt Hjem i deres Fædreland, og dette fremstillede sig nu ofte for dem i dobbelt magist Glands og forøgede netop derved Savnets Smerte saa meget mere, naar de betragtede den simple Hytte, de foreløbig maatte tage til Takke med i Utah; til Tag maaste Piletviste, dækket af Straa, og der ovenpaa Jord; til Gulv maaste den kolde Jord og til Vinduesruder maaste et Stykke Lærred, medens et Tæppe eller et Stykke Sejldug gjorde Tjeneste som Dør. Møblementet stod i Forhold dertil. Saaledes blev det første Hjem stabt i Fattigdommens Harmonier. Stillingen var, om ikke æstetisk skøn, saa dog logisk sand; thi ofte havde de jo i det gamle Land med higende Længsel sunget med Søster Thea Hastrup:

„Zion, o Zion, du udvalgte Land,
Sikkert jeg kommer, saa snart som jeg kan!
Zion, o Zion, ja sikkert jeg tror,
Du er den skønneste Plet paa vor Jord!“

Tro mod Realisationen af disse Længsler fik nu den taalmodige Hustru Lejlighed til at skabe en Himmel i Miniatur, en Oase i Ørken, et Zoar i den lille Hyttes tarvelige, men lune Skjød; og om Familiealtret samlede Morgen og Aften Hjerterne i hellig Kommunion med ham, hvem „Himlens Himle ikke kunne rumme“, men som med sin Lands Nærværelse fyldte dem med Evighedens Lys og Varme. Manden optog med Mod og resolut Foretagsomhed Kampen for Brødet mod de ubillige Elementer, indtil veldyrkede Agre og bølgende Kornmarker rigelig belønnede hans Flid, medens i Hjemmets fredelige Favn de spæde Planter, Børnene — Forældrenes fælles Glæde og Fremtids Stolthed og Haab — plejedes med varsomme Hænder og vel beskyttede mod Ondskabens og Syndens giftige Braad.

Kvinden i Utah har sin rige Andel i alt offentligt Arbejde i det nye „Eldorado“ eller Staten Utah i tidligere Dage, i dets Fattigdoms Tid; thi ved sin Marvaagenhed og sine opmuntrende Ord har hun ofte inspireret Mand og Sønner til at udføre saadant Arbejde, som ellers mange mindre sangvinste Mennesker vilde have vejet tilbage for. Beje

maatte bygges; Vandkanaler konstrueres; nyt Land ryddes; Templer, Forsamlingshuse og Skolebygninger opføres; Altsammen Arbejde, der maatte udføres frivilligt og uden anden Godtgjørelse end den, at blive medinteresserede og sællesberettigede i Brugen deraf, og det var Moderen, der som oftest blev den betydeligste Faktor i Virkeliggjørelsen af saadanne Foretagender, fordi hun tilfod og opmuntrede til Døds og Daad og ledte med Kjærlighedens varme Haand Troen og Haabet ad de rette Veje.

Saaledes kunne vi vedblive at opregne „Mormon“-Kvindens Betydning i alle Livets Facer. Men paa eet Omraade rager hun højt op over alle andre Kvinder i Verden, og det er ved hendes Andel i Kirkens Missionsystem, der ikke finder sit Sidesykke hos noget af de mange Hundrede Religionsfamfund paa vor Klobe. Naar man betænker, at 2065 unge og ældre Mænd fra Utah ved dette Aars Begyndelse virkede som Missionærer i de fem Verdensdele med en samlet Bekostning af mere end en halv Million Dollars aarlig og med en Missionstid til hver af to Aar eller mere, hvilket Alt — Tid som Pengeudlæg — udredes af Missionærerne selv eller af Forældre og Venner, saa vil man let se, at Mormonsolkets Religion vurderes højt af dem. Her lyser ogsaa Hustru, Moder og Søster langt og stærkt ved den Zunderlighed og Omhu, hvormed de omsatte Mand eller Søn, som mange Tusind Mile fra Hjem og Kjære forsøge at bibringe Andre det Lys og den Glæde, som har gjort dem selv lykkelige.

Hvor mange oprigtige Bønner opsendes ikke daglig for en elsket Husbond, dyrebar Søn, Broder eller Ven! — Hvor nær rykke ikke de ellers ukjendte Zoner ind i deres Synskreds, fordi deres Hjertes dyreste Skat findes der. Men for hende, som staar paa Forpost ved Hjemmets Dør, er den monotone Pligt et fordoblet Arbejde, forøgede Byrder og Ansvar: hun træder den samme snevre Sti omkring Hytens Grændser med ingen anden Afvegling i det daglige Liv end den, at maaste Byrderne føles tungere fra Dag til Dag. Dog er hun maaste den lykkeligste Kvinde i hele Byen; thi hun og hendes nyde Helbred, mens gode, opmuntrende Estretninger komme fra den Kjære i fjerne Lande, hvis Glæde er hendes Glæde, hvis Fremgang er hendes Fryd, og hvis hæderlige Virksomhed er hendes største Stolthed. Afstedstundens Malurt forsødes ved Tanken om Gjenhynets Dag, som nærmer sig med hver Uge, der gaar. Paa denne Maade bliver Missionsarbejdet i Mormonkirken et for Mand og Kvinde sælles og gjenfaldigt Kjærlighedsværk, der Resten af Livet staar som et af de lyseste Minder, de have oplevet sammen. Moderen vil inspirere den bortdragende Søn med de nobleste Følelser og fylde hans Hjerter med Respekt for det Sande og Dybdige. Idet hun presser Afstedstusset paa hans Pande, siger hun lig de patriotiske græske Mødre, naar de sendte deres Sønner i Krig: Hjem med

dit Skjold eller ogsaa hjem paa det." At frelse Verden og udføre Pligten var deres højeste Maal.

Der findes i Dag omtrent 200 Missionærer i de tre skandinaviske Lande, som alle stræbe at gøre deres Pligt her, medens Familie og Venner hjemme i Zion gøre deres for at opmuntre og bistaa dem.

Kun svagt kunne mine Ord udtrykke de Taknemlighedsfølelser, der fyldte enhver Søn og Mand overfor den skandinaviske Kvinde i Kirken for den afgjørende Del, hun har taget i at bringe os frem til den Kjærlighed og Anerkjendelse, vi i Dag nyde som Borgere i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Ligesom Diamanten, der kun kan slibes i sit eget Støv, har hun gennem Selvforsagelse og nobel Udholdenhed vundet sig en Glands, der tiltager i Styrke, som Aarene rulle hen, og naar Grønsværet dækker hendes Grav, ville Tusinder af taknemlige Sønner og Døtre velsigne hendes Minde for det, hun var, for det, hun er, og for det, hun bliver for os Alle. „Bibuben“.

Pavens Barger.

Pius den 10de er ikke nogen lykkelig Mand. Kun i faa Aar har han været Pave, og Uheldene ere i den Tid saa at sige reguede ned over ham og Vatikanet. Meget af alt det, som den gamle, kloge Leo den 13de med sin fine, diplomatiske Kunst havde faaet bygget op og holdt sammen, er styrtet ned nu eller truer med at styrte sammen, og dette er ikke blot Pius' Skyld, men nærmere hans Udenrigsminister Merry del Val's.

Efter Bruddet med Frankrig, „Kirken's ældste Datter“, efter den vogende Bevægelse „Bort fra Rom“ i Østrig, efter Uheld i Italien, Uheld med Amerika, Uheld med Brasilien, kom den voldsomme Strid med det protestantiske Tyskland angaaende den pavelige Udtalelse om den hellige Carl Barronæus og Nutidens Modernister. Og som om ikke dette var nok, komme nu ogsaa Spanierne og ville have en selvstændig Mening.

Den katolske Kirke i Spanien vil paa ingen Maade tilstaa de andre Konfessioner de samme Rettigheder, som den selv besidder. I Spanien var det hidtil saaledes, at de forskellige Trostretninger vel havde Frihed til deres respektive Gudstjenester, men det var et udelukkende Monopol for den katolske Kirke at demonstrere sin Tro offentligt, dels ved Processioner, dels ved offentlige Gudstjenester. De andre Konfessioner s. Eks. Protestanterne og Jøderne maatte ikke gaa i Procession, og deres Gudstjenester skulde afholdes for lukkede Døre. De vare saaledes afstaarne fra den virksomste Propaganda. Dette forandrede sig nylig ved et kongeligt Brev, hvori det bestemtes, at herefter havde alle anerkendte Trossamfund

i Spanien samme Ret til offentlig Gudstjeneste og andre offentlige Demonstrationer.

Mod dette nedlagde Vatikanet en skarp Protest, idet man paastod, at det var at krænke Paven's Rettigheder, som disse var bestemte i det spanske Konfordat. Det lykkedes Vatikanet at faa de spanske Klerikale, særlig den gamle spanske Adels, til at tilsende Regeringen halvt oprørske Skrivelser og til paa Møder at true Regeringen paa Livet, men den spanske Minister Canalegas har ikke bøjet sig. Han har erklæret, at han vel vil forhandle med Vatikanet, men kun paa Betingelse af, at dette anerkjender Kronens absolute Eneret til at afgjøre indre spanske Anliggender. Vil Vatikanet ikke det, er Bruddet uundgaaeligt, og Spanien vil gaa ad samme Vej som Frankrig.

Under disse Omstændigheder er det forstaaeligt, at man i Vatikanet er ubehagelig tilmode ved Merry del Vals idelige Fejlgreb og Ubefindigheder, og at man ønsker en anden Ledelse og en anden Leder, nemlig Leo den 13des gamle Udenrigsminister, den kloge og forstandige Kardinal Rampolla.

Lidt Jordskjæls-Historie.

Historien kjender omtrent 80 Udbrud af VEtna. Et af de frygteligste var det i Aaret 1669. Den 10. Marts styrtede Nicolosi sammen, og næste Nat brast Jordbunden fra Plano della Fusera (en halv Mil ovenfor Nicolosi) og helt op til det øverste Krater. Paa denne Maade opstod der en kjæmpemæssig Spalte, 2 Mil bred og 3 Mil lang. — Jordskjælvbet i 1693 gjorde Catania til en Ruinhob, ødelagde 40 Byer og dræbte 100,000 Mennesker. — Udbruddet i 1792 ødelagde de herlige Eggestove Bosco del Ghiatto, Planura di Caruso, Costa de Gerwi og Plano del Corvo. — I 1792 slog VEtna en Revne i Plano del Lago, og i en Omkreds af mere end 30 Miglier hævedes Jordbunden omtrent en Meter. — Udbruddet i 1819 ødelagde væsentlig Skove. — I 1843 stjød en Lavastrøm fra 14 Nabninger mod Bronte, styrtede her i en Dam, hvis Vand forvandledes til Damp, der dræbte mere end 30 Mennesker. — I 1852 dannede der sig 17 Revner ved Sciara di Gianni-Cola; derpaa aabnede der sig i Valle del Bove to store Kratere, hvoraaf det ene udfastede Lava, det andet Sten. Et tredie Krater fyldte den nordlige Del af Valle del Bove med Lavamasjer. — 1865 styrtede glødende Stenmasjer nedover Casa Inglese. Krateret paa Toppen blev sprængt i Stykker, saa det saa' ud, som Fjeldet havde to Horn, Plano del Lago blev dækket med $\frac{1}{2}$ Meter glødende Slagger, og en Lavastrøm ødelagde Skoven i Rabalgo og Cerrita. — I 1874 aabnede der sig paa Nordhældningen en Revne 5 Km. lang og 60 M. bred, og

der udkastedes $1\frac{1}{3}$ Mill. Kubikmeter vulkaniske Stoffer. — 1879, mellem 26. Maj og 6. Juni, brød der Vest og Nord for Topkrateret frem Lavastrømme, dels ogsaa fra en ny Kraterkegle 2450 M. over Havet. Lavaen stod nordover til Alcantarafloden og dækkede over 228 Hektar Land. — Det største Udbrud i dette Aarhundrede begyndte 9. Juli 1892 ved Monte Gemellaro; i Løbet af en Maaned naaede Lavaen til nogle Kilometer ovenfor Bocello, Nicolosi og Pedara. Endelig bragte Aaret 1899 et Udbrud af uhyre Masser Damp, Aske og Slag. Røgskyen over Krateret steg til 5000 Meters Højde. Under Jordstjælvet 28. December 1908, der ødelagde Messina, holdt derimod VEtna sig rolig.

Hjertek, der telegraferer.

I de senere Aar eksperimenteres der ivrigt med at forstærke Telefonernes Lydstyrke, og det synes, som om der snart skal naas til uanede Resultater. Det Allernyeste viser, at man er inde paa Vejen til de „ubegrænsede Muligheder“. En Læge paa Den Wright har fornylig undersøgt Hjerteslaget hos en kvindelig Patient i London. Han prøvede hende gennem en Telefon, der var forsynet med den saakaldte Brownste Lydforstærker, opfundet af S. G. Brown for et Par Aar siden. De Forsøg, det engelske Postvæsen har gjort med dette Apparat (der virker traadløst), udviste en Fordobling af Lydstyrken i de Telefoner, hvor det paasattes, og Marconi har ligeledes med det opnaaet stærke Forøgelsesmulighed.

Nu har Brown lavet et elektrisk Stethoskop, ved Hjælp af hvilket Hjerteslaget kan høres tre Gange saa tydeligt som med almindeligt Stethoskop. Blicher hans Lydforstærker knyttet hertil og til Telefon, lyder Hjerteslaget tyve Gange saa stærkt. Dette var det, der iagttoges paa den 160 Kilometer lange Vej fra Wright til London.

Tankeprag.

Kun Sandhedskraften i en Samfundsaaend
 Blandt gudopfyldte, frie Individier
 Kan løse Verden af de gamle Baand
 Og lede Slægten frem mod lyse Tider.

Vent ikke for store Lejligheder; benyt de almindelige og skab noget Stort af dem.

Freddag den 15. Juli 1910.

Egyptisk Billedskrift i Yucatan.

Af Charles W. Penrose i »Mill. Star«.

„Egyptens Hemmeligheder“ er Titlen paa en ledende Artikkel i »The London Magazine« for April, som har tildraget sig en stor Del Opmærksomhed, dog ikke saa meget som den fortjener. Artiklen er skrevet af Alice Le Plongeon, Enken efter Dr. Augustus Le Plongeon, hvis Opdagelsesrejser i Central-Amerika og hans Beskrivelser af dem maa anses for det 19. Aarhundredes store og bethdningsfulde Tildragelser. Hans hengivne Hustru delte med ham de Besværligheder, Gjenvordigheder og Lidelser, der ganske naturligt er forbundne med en lang og farefuld Opdagelsesrejse paa flere Aar blandt Mayas-Quiches- og andre Indianerstammer i Mellem-Amerika og Mexiko. Deres Opdagelser i Yucatan bestod i ældgamle Bygningsværker, Statuer og Pyramider samt talløse Inscriptioner med indhuggede Billeder af Dyr, Mennesker og Guder samt rig Billedskrift, der Alt har en mærkelig Lighed med ægyptiske Oldtidslevninger.

Dr. Le Plongeon studerede indgaaende og grundigt Maya-Indianernes Sprog, og i den Artikkel, vi her omtale, drager Fru Le Plongeon Paralleller mellem det ældgamle Maya-Alfabet og det gamle ægyptiske. Ligheden mellem dem er højst slaaende, ligesom Ligheden mellem de to forskellige Nationers Statuer og andet Kunstarbejde er saa stor, at selv en intelligent Sagttaget maa søge Aarsagen til Ligheden, og man tvinges ubilkaarlig til at tro, at Mayafolket har maattet hente sine Ideer fra Egypterne, hvis ikke disse have hentet deres fra Mayastammen langt tilbage i Tiden.

For at faa om end kun en overfladisk Forstaaelse af de Ting, vi her let have berørt, maa Undersøgeren læse Afhandlingen i Magazine med stor Opmærksomhed og nøjagtigt betragte de hosstaaende Illustrationer, og for end mere grundigt at sætte sig ind deri maa han ogsaa læse det hele Værk af Le Plongeon om samme Emne; han vil da let opdage den store Lighed, der er mellem Egyptens og Yucatan's Historie.

I Overensstemmelse med Abenbaringen til Joseph Smith, de sidste Dages Seer, havde Adams Slægt sin Oprindelse paa den vestlige Halvkugle. Her boede Fader Adam og Moder Eva med deres Efterkommere lige ned til Syndfloden. Da Arken, som Noah byggede, standsede paa Ararats Bjerg, havde den sejlet omkring og over til den østlige Halvkugle. At Kolonier fra det vestlige Kontinent skulde være komne over til

det østlige Kontinent før Syndfloden, have vi ingensomhelst Underretning om, men det er ikke usandsynligt, at Samsærdsel har kunnet finde Sted. I alt Fald kunde Beretninger om Tilbragelser paa den vestlige Halvkugle let bringes over paa den østlige med Noah og hans Familie, som kom lige fra „Menneskeslægten's Bugge“. Disse Beretninger ere da ganske naturligt overleverede til Efterkommerne. Det var heller ikke, før Folkene ved Sprogens Forvirring ved Babels Taarn adspredtes, at en Koloni vendte tilbage til det virkelige gamle Hjemland, og Jared med sin Broder og deres Omgangsæller rejste derhen, som Mormons Bog beskriver det i Ethers Bog, der er en Del af den Optegnelse, som er kjendt under Navn af Mormons Bog. Men om de selv eller deres nære Efterkommere vare Bygmestre af disse ældgamle Monumenter, Pyramider og Templer, hvis Ruiner ere blevne opdagede i vor Tid, eller disse Bygningsværker ere af endnu tidligere Oprindelse kan foreløbig ikke bestemmes; men Ligeheden mellem dem i Yucatan og dem i Ægypten er fuldstændig bevisselig.

De senere Indbyggere paa det amerikanske Fastland, som kom fra Jerusalem omtr. 600 Aar før Kristus, bosatte sig først i Chili og udbredte sig derfra efterhaanden nordover til Central-Amerika og tilsidst længere Nord paa den Halvkugle. Den Historie, som blev skrevet og overleveret fra Fader til Søn og forøget gennem mange Generationer, blev sluttelig forkortet af Profeten Mormon og i Hieroglypher indgraveret paa Metalplader; hans Søn Moroni fuldførte den. Optegnelserne bleve affattede i de saakaldte „reformeret ægyptiske“ Skrifte tegn, som Moroni siger i Mormons Bog Side 570.

Det har været underkastet et nøje Studium, hvorledes disse Hebræer bleve saa godt kjendte med de ægyptiske Skrifte tegn, at de kunde affatte deres historiske Optegnelser i dette Sprog. Men det maa erindres, at paa deres Rejse nordover levede Nephiterne i de Regioner, hvor Le Plongeon siger, at han fandt Maya-Inscriptionerne paa Oblister, Statuer og Templer, der vare byggede af langt ældre Folkeslag end dem, og det er aldeles ikke usandsynligt, at Mayafolket erhvervede sig Kundskab desangaaende paa samme Maade, som Le Plongeon gjorde det mange Hundrede Aar senere, nemlig ved grundigt at studere dem. Det er nok sandt, at Nephi og hans Efterkommere blandt Israels Stammer havde en Del Kundskab om Skrifte tegnene, som de muligvis havde erholdt fra deres Forfædre, der kom fra Ægypten; men det er dog rimeligt at antage, at deres Kjendskab til Hieroglypherne blev erhvervet og forøget paa den nævnte Maade.

Dette være nu, som det vil; men sikkert og klart er det, at nyere Opdagelser af Oldtidslevninger fra Amerikas tidligste Civilisation fuldt ud konstatere Rigtigheden af Mormons Bogs Historie desangaaende. Og efter som Tiden gaar, ville de Aabenbaringer, som Gud gav Joseph

Smith om Slægternes Oprindelse og hans underfulde Handlemaade med Folkene i de fjærneste Lænder, vise sig at være korrekte, og historiske Fakta ville konstatere deres Rigtighed. Og dette vil igjen være et Bevis paa hans guddommelige Inspiration og bestyrkte Troen hos hans hengivne Tilhængere.

Det er forunderligt, at vor Tids Videnskabsmænd, som alle ere ivrige for at udfinde enhver Ting, der mulig vedrører Fortidens Folkeslag, og især Saadanne, som søge at udfinde Oprindelsen til de ægyptiske Antikviteter, saa aldeles ignorere om ikke fuldstændig forkaste Mormons Bog uden engang saa meget som at undersøge dens Paastande. Men selv dette er et hyderligere Vidnesbyrd om Bogens guddommelige Ægthed; thi saa langt tilbage som i Esaias' Tid var dens Fremkomst forudsagt: „Deres Vises Visdom skal forgaa, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig. Og paa den Dag skulle de Døve høre Bogens Ord, og de Blindes Øjne se ud fra Dunkelhed og Mørke. Og de Sagtmodige skulle hydermere saa Glæde i Herren, og de Fattige iblandt Menneſtene fryde sig i Israels Hellige.“

Disse Profetier tilligemed flere angaaende Vogen, som var forseglet, ere bogstaveligt blevene opfyldte ved Opdagelsen, Oversættelsen og Udgivelsen af Mormons Bog, og vi ere endnu kun ved andre store Opdagelsers Daggrø, der ville indeholde Beviser paa Guddommeligheden af dette store og forunderlige Værk ved Aabenbaringen af den største af alle Uddelinger.

Præsident Rudger Clawsons Besøg i Skandinavien.

Apostel Rudger Clawson, som nu præsiderer over den europæiske Mission, blev paa sin Rejse hertil fra England modtaget af Præsident Andrew Jensen i Esbjerg Tirsdag Aften den 28. Juni og ankom til Kjøbenhavn om Morgenen den 29. Samme Dags Aften afholdtes et godt Møde i Missionens store Sal, hvor Præs. Clawson talede med Præs. Andrew Jensen som Tolk. Næste Dag ved Middagstid toge de Begge med Dampskib til Kristiania, hvor de ankom den 1. Juli. Søndag den 3. Juli afholdtes to store og livlige Møder; om Mandagen afholdtes et Præstedømsmøde og om Aftenen et vel besøgt offentligt Møde.

Om Tirsdagen toge de med Højfjeldsbanen til Bergen og afholdt der den 6. Juli et Præstedømsmøde og om Aftenen et udmærket offentligt Møde. Den følgende Dag vendte de tilbage til Kristiania. Efter et kort Ophold i Norges Hovedstad toge de med Tog til Stockholm, hvor de bleve modtagne af Præs. Sundwall og Andre. Her afholdtes flere store og gode Møder i Missionens elegante Lokale i Svartensgatan 3. Efter et meget behageligt Ophold i Sveriges romantiske Hovedstad for-

lode de Stockholm Tirsdagen den 12. Juli for med Dampstib over Indsøerne og gjennem Trollhätta-Kanalen at naa Gøteborg. Her afholdtes Møde, hvorefter Kursen sattes mod Frederikshavn i Danmark, hvor et kort Besøg med Møder aflægges i Aalborg og Aarhus, og de to besøgende Præsidenter ventes hertil Søndag Morgen den 17. ds.

Dette er Præsident Clawsons første Besøg i de tre nordiste Riger, og han finder overalt, hvor han kommer, et ærligt og gjæstfrit Folk, gode, aktive Hellige og flittige og nidkære Uldster, der byde ham Velkommen. Dette i Forbindelse med de afvejlende Scenerier med Skov, Fjord, Fjæld og Rosen-Haver fylder hans Hjerte med Taknemlighed og sand Nydelse; han har faaet forøget Kjendskab til den skandinaviske Race i Utah, der har spillet en saa betydelig og indgribende Rolle i den hyperlige Stats Udvikling; men det bør tilføjes, at Præs. Andrew Jensons Tjeneste som Tolk og Vejviser har en betydelig Andel i Rejsens heldige Forløb og udmærkede Indtryk.

Missionsnyheder.

Ankomst. Den 6. ds. ankom følgende Uldster fra Zion: Lewis A. Thomas fra Lewisville, E. A. Jensen fra Preston og Christian Mortensen fra Salem, Idaho, George Sanders fra Salt Lake City, Utah.

Afslusning og Afreise. Følgende Uldster ere hæderligt løste fra deres Missionsvirksomhed med Tilladelse til at rejse hjem: Lars Frederiksen fra Aalborg, sejlede fra Liverpool den 18 Juni med Dampstibet „Dominion“; Søren Andersen og Chas. D. Petersen fra Kristiania og David Christiansen fra Kjøbenhavn, med Dampstibet „Megantic“ fra Liverpool den 9. Juli; Andrew Larsen fra Kjøbenhavn, med Dampstibet „Canada“ fra Liverpool den 2. Juli, og Wilford H. Wilde fra Bergen, med Dampstibet „Dominion“ fra Liverpool den 16. Juli.

Ældste Lorenz Petersen, der præsiderede over Kjøbenhavns Konference til Februar 1909, skriver fra Hyrum, Utah, til Redaktionen og beder at blive erindret af de Hellige i Kjøbenhavn; han tænker endnu med Glæde og Taknemlighed tilbage paa den Tid, da han virkede i Missionens Tjeneste iblandt dem. Han følger stedse med stor Interesse Værkets Fremgang i den skandinaviske Mission og minder Alle, som have annammet Sandhedens Lys, om at bevare den rene Olie i deres Lampe, saa at de ikke snuble paa Bejen, men holde sig opret og aktive i det store Gjenoprettelsesarbejde, som er paabegyndt og tiltrænges saa meget i Verden i Dag.

Fra en gammel, trofast Veferan. Broder Brynild Isaksen i Brevig, Norge, skriver til sin gamle Ven, Oluf J. Andersen, blandt andet: „Jeg sender min hjertelige Lykønskning i Anledning af Festsiligholdelsen af 60-Aarsdagen for Apostel Snøvs Ankomst til Danmark. Dette væk-

fer ogfaa højtidelige Minder i min Sjæl, fordi denne Begivenhed har bragt uberegnelige Velsignelser over mit Liv. Gud velsigne den mindeværdige Dag, da jeg under Ældste J. Ferdinand Dorius' Hænder for 58 Aar siden, den 5. November 1852, steg ned i Daabens Bad og indlemmedes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Han var den Første, jeg hørte udtale, at Gud havde talet til Jorden paany og gjen-givet Præstedømmets Myndighed til Joseph Smith. Jeg fattede Tro paa det den Gang, og jeg vil gjerne endnu en Gang og igjennem „Stjernen“'s Spalter bære dette Vidnesbyrd; thi jeg veed, at det er en Sandhed saa uroffelig som Himlen selv. Den 16. Maj sidstleden fyldte jeg 85 Aar og lever nu her alene, da min Hustru for 2 Aar siden gik forud for mig for at mødes med 6 af de 10 Børn, Herren skjænkede os i vort Samliv. Jeg bier nu med Ro og Glæde paa den sidste og afgjørende Rejse, hvilken vil fylde mit Zionshaab; og hvad jeg levner ugjort her, haaber jeg Herren vil hjælpe mig med at fuldende hisjet. Jeg mindes endnu med Taknemlighed de mange velsignede Timer, jeg tilbragte i dit Selskab for mere end 40 Aar siden, da du som en ung, haabefuld og intelligent Herrens Tjener anvendte dine Gaver og Talenter til Guds Værks Fremme; Gud velsigne dig rigelig i den ansvarsfulde Plads, du nu beklæder. En salig Følelse gennemstrømmer mig ved Tanken om den Fremgang, „Mormonismen“ har gjort i de forløbne 60 Aar. Alene dette er et mægtigt Vidnesbyrd om dens guddommelige Oprindelse.“

Handagskolerens Program for August 1910.

(For 1. 2. og 3. Klases Lektier se Side 219 af „Stjernen“'s 58. Aarg.)

4. Klasse.

22. Lektie: Tiltagende Ugudelighed — Folket samles sammen i Massee i det samme Land. 3. Nephi 3. 4. 5. og 6. Kap.
23. Lektie: Nephiternes borgerlige Samfund ødelægges — Folket opløses i mange Partier. 3. Nephi 7. Kap.
24. Lektie: Lykt Mørke, Storme og frygtelige Ødelæggelser ved Frelserens Død. 3. Nephi 8. Kap.

En sælsom Karakter.

En af de mest beshynderlige Stikfeller i Verdenshistorien er maaske Herodes den Store, som er bleven bekjendt for ethvert Skolebarn paa Grund af den Grusomhed, han udviste ved at paabyde Udryddelsen af alle Drengbørn paa den Tid, da Frelseren fødtes, netop for at hindre Fremkomsten af en Rival, som han forventede skulde fødes ifølge Wises og Stjernekyndiges Udsagn for at fuldbyrde Profetier, der vare udtalte

mange Aar før. Han var altsaa ikke vantro, da der taltes om, at en bestemt Stjerne skulde komme tilsynne paa den Tid, da den forventede Israels Befrier vilde gjøre sin Indtræden i Verden; men han bad de „Wise fra Østerland“ at meddele ham, hvad de erfarede, saa at ogsaa han kunde faa Vejledning til at „tilbede BARNET“. Dette var jo kun et inedigt Hylteri fra hans Side, men det hørte med til hans Natur; thi han havde et langt Livs Erfaring i kriminelle Handlinger; Gjenfærdet af hans mange blodige Dre vakte altid Uengstelse og Gru i hans Sjæl, og den eneste Maade, paa hvilken han troede at kunne fri sig fra sine Plageaander, var ved at rydde Ophavet til Side med Ild eller Sværd. Hans brødebetyngede Samvittighed og omtaagede Forstand beregnede ikke, at den Almægtiges Hensigter aldrig kunne omstyrtes af Dødelige.

„Herodes“ var et Fællesnavn for flere af de jødiske Konger; den Konge, som her omtales, var en Søn af Antipater, hvem Cæsar indsatte til Landshøvding i Judæa ved Siden af den jødiske Fyrste Hyrcan den Anden; af sin Fader fik han allerede som femtenaarig Yngling overdraget Forvaltningen af Provindsen Galilæa. Senere slog han Antigonus, der var indkaldt af nogle Misfornøjede og optraadte som Tronprætendent. Antonius kom imidlertid til Syrien og tilbød baade Herodes og hans Broder Tetrarchværdigheden, men grundet paa indre Uroligheder maatte Herodes overlade Broderen Jerusalem med hele Judæa og redde sig selv ved at flygte til Rom. Her blev han ved Kejser Octavians Bistand erklæret til Konge over Jøderne 40 Aar før Kristi Fødsel; men 3 Aar medgif, inden han vovede at tage Tøjlerne i sine egne Hænder. For at sikre sig mod fremtidige Modstandere greb han til det frygtelige Middel at lade sin Hustru, Marianne, og deres to Sønner, Alexander og Aristobul, dræbe, og den samme Skjæbne ramte de tilbageblevne Slægtninge af Macabæerne og en Mængde indflydelsesrige Jøder. Intet Under derfor, at han, da han 35 Aar senere hørte, at en Befrier for Jøderne skulde fødes, mente, at et lignende Middel kunde bringe denne af Bejen, og derfor udstedte han det infame Edikt, at alle Drengbørn skulde dræbes.

Men hans Undersaatter hadede ham paa Grund af hans Grusomheder og hans Tilbøjeligheder for hedenste Skikke, og fordi han indsatte Spioner eller hemmeligt Politi i alle Distrikter for derved at kvæle ethvert Forsøg paa Frigjørelse eller Opstand. Vel ødslede han fabelagtige Summer paa Tempels Forstjønning og paa Opførelsen af mange baade smukke og nyttige Bygninger, ligesom han ogsaa gjorde sig højt fortjent ved sin store Omhu for og Hjælp til Folket under en stor Hungersnød, men alt dette kunde ikke opveje, hvad han paa anden Maade havde forbrudt. Hans sidste Dage vare en uafbrudt Række af fysiske og mentale Lidelser, hvis Lige ikke let findes i Historien.

Der blev gjort mange Forsøg paa at berøve ham Livet, og derfor

levede han i stadig Angst, hvilket kan siges om enhver Tyran. Han følte, at en hævnende Haand var over ham for hans mange Mord og grændseløse Løssagtighed; selv Kejsler Octavian sagde om ham: „Det er mere hæderligt at være Herodes' Svin end at være hans Søn.“

Omgivet af bundløs Rigdom og Luxus pintes han Dag og Nat og raabte paa Døden; at den som en medlidende Befrier vilde ende hans Glendighed; thi af hans Legeme og Indvolde vældede Orme ud, medens Kjødet raadnede fra Venene, og kun de mest haardsføre og stærke Mænd kunde betjene ham, da ilde Lugt og Jammer drev alt Levende bort. 70 Aar gammel døde han, begravt af Jngen, men hadet og affhyet af Mange, selv af Saadanne, som havde tjent ham som villige Redstaber til Udøvelsen af hans onde Planer, og hvem han som Belønning havde stjænkent Rigdom og Rang. Om Herodes den Store kan det med Rette siges: „O, hvor frygteligt at falde i den levende Guds Hænder!“

En Fængselsepisode.

Der paastaas, at der ikke findes frygteligere Fængsler end dem, der anvendes i enkelte Provinser i Rusland. En Rejsende, som nylig er vendt tilbage fra et Besøg paa disse Steder, meddeler en meget interessant Tildragelse fra Fangelivet der. En Oberst fik Overophyret med et af de største og affhyeligste af disse Fængsler, der laa i Centret af en betydelig Provins og var fyldt med oprørste Mænd og meget forfaldne Kvinder. Men haard Disciplin, daarlig Føde, mangelfuld Ventilation, Urenhed og dyb Haabløshed raadede over det Hele og gjorde sit til at skabe vilde Dyr af de ulykkelige Osre.

Dette var især Tilfældet med Kvinderne; jo længere de holdtes indespærrede, jo mere desperate og ustyrlige bleve de, saaledes at den mest brutale Lugt maatte anvendes for at holde dem nogenlunde rolige. Obersten kunde styre Mændene, men Kvinderne kunde han ikke faa Bugt med, og han saa' tilsidst ingen anden Udvej end at anvende Bistraf overfor dem. En Morgen aflagde imidlertid hans unge Husfru et Besøg i Fængselsgaarden; hun var en mild og venlig Kvinde, der havde sat det som sit Maal om muligt at reformere og tæmme Kvinderne ved Venlighed og kjærlig Omgang; men hendes velmente Hensigt syntes at skulle mislykkes. Venlighed indvirkede tilsyneladende ikke mere paa dem end det haarde Fængsel, og da hun en Morgen bevægede sig i Fængselsgaarden, følte hun sig pludselig angst og nervøs ved Tanken om, at nogle af Fangerne mulig kunde gjøre en Ulykke paa hendes Barn, som Ammen holdt i sine Arme ved Siden af hende, og som for første Gang var med derinde.

Saa snart disse ustyrlige Kvinder fik Øje paa Barnet, løb de hen til det og gestikulerede vildt. Moderen udstødte et Skrig af Forsærdelse og stillede sig foran Barnet for at forsvare det, hvis man skulde søge at tilføje det noget Ondt. Ogjaa Bagten kom løbende til; men i Stedet for det haarde og uhøviske Sprog, de tidligere havde anvendt overfor den unge Frue, smeltede de stakkels Kvinder nu i Taarer og Beundring over Barnet. „O, den søde, velsignede Lille! Maa jeg ikke faa Lov til at holde ham i mine Arme?“ raabte den Ene efter den Anden, medens de bønfuldende udstrakte deres stidne og asmagrede Hænder. „Er den ikke ustyldig!“ udbrod en af de haardeste af Kvinderne, og ved dette Udbrud kom de nærmere og saa' ind i det ustyldige Barns blide og fredlysende Ansigt, medens de udbrod i oprigtig og lydelig Gulken.

De tiggede og bad om at faa Lov til at nyde den Glæde at holde den Spæde i deres Arme, og medens nogle lo og andre græd, trængte de sig tættere om den halvt forstrækkede Amme. Modersølelsen oplyste deres forbrysteriske Ansigtstræk, og Synet af Renhed og Ustyld smeltede deres stenhaarde Hjerter. Her undfangede Oberstens Hustru en lykkelig Tanke, og idet hun slog til Lyd, sagde hun: „Den Kvinde, som opfører sig bedst i Ugens Løb, skal faa Lov til at passe mit Barn en halv Time.“

Disse Kvinder, hvem hverken Ord eller Slag før kunde røre, adløde nu ethvert Ord og enhver Ordre, som hun gav, og da Ugen var forbi, var det næsten umuligt at afgjøre, hvem af dem der ikke havde gjort sig fortjent til den lovede Belønning. Barnet besøgte nu hver Uge de ulykkelige Kvinder, og den foræblende Virkning deraf var utrolig og mirakuløs.

Hvem kan modstaa Ustyld og Kjærlighed? (»Mill. Star«).

Jordens Radiumenergi.

I et interessant Foredrag har Dr. Karl Kurz gjort Rede for den betydelige Rolle, som Radium spiller i Naturen. Den Hastighed, med hvilken Radiumstraalerne gennemtrænge Materien, udvikler Varme og er en af Jordens vigtigste Varmekilder. Ved Undersøgelser er det godt-gjort, at et Gram Radium i en Time udstraalet saa megen Varme, som er nødvendig til at opvarme det samme Kvantum Vand fra Kul-til Røgepunktet. Men medens Kul strag brænder ud, kan Radium udstraalet denne Varme uafbrudt i over 10 Aar. I hele Jorden indeholdes ca. 25 Millioner Tons Radium. Det er en Kraftmængde, der svarer til 3 Billioner Buelamper. Et Hus, der aarlig bruger 100 Centner

Kul, vil kunne nøjes med 12 $\frac{1}{2}$ Gram Radium til Opvarmning hele Aaret rundt.

I Cornwall indvindes der allerede 10 Tøns Radium aarlig. En Hundredebel af dette Kvantum er nok til — at opvarme hele Kjøbenhavn i et Aar!

Tankeprog.

O min Lykjaligheds Ideal!
 Giv nogen glimrende Marmorsal!
 Giv Gulbet bonet derindel!
 En venlig Stue, en Bogreol,
 Et gjæstfrit Bord og en Lænestol!
 Og saa tilfids, alle Dnskers Sol,
 En from og elstelig Kvinde.

H. B. Kaalund.

Missionærernes Rapport for Juni 1910.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omfatte	Bøger omfatte	Fremmedes hjem besøgte	Evangeliste Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Orbinerede	Børn velføgne
James Jensen	Nalborg	22	18585	651	8014	1119	61	2	1	9
Niels J. Larsen	Narhøus	20	12447	328	4742	835	73	16	3	7
Hans Mikkelson	Kjøbenhavn	23	20891	490	12264	747	71	18	8	6
Ole J. Sitterud	Bergen	16	18299	459	7094	413	73	9		2
Søren Andersen	Kristiania	29	26184	377	8595	736	129	16		
Heber J. Hansen	Trondhjem	14	12987	245	5586	327	26			
Totalsum for Missionen		124	109393	2550	46295	4177	433	61	12	24

Indhold:

Kvindens Mission i Kirken.....	209	Missionsenheder.....	219
Pavens Sorger.....	213	Søndagskolernes Program....	220
Vidt Jordstjælvs-Historie.....	214	En sjælsom Karakter.....	220
Hjertet, der telefonerer.....	215	En Fængselsepisode.....	222
Tankeprog.....	215, 224	Jordens Radiumenergi.....	223
Redaktionelt:		Missionærernes Rapport.....	224
Egyptisk Billedskrift i Yucatan	216		
Præsident Rudger Clawsons Besøg i Skandinavien.....	218		

Udgivet og forlagt af Andrew Jensen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trakt hos F. C. Bording (B. Petersen).